

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 26 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XVIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Iwona Godlewska

Protokolant: sekretarz sądowy Iwona Kucemba

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 stycznia 2017 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa Skarbu Państwa Prezesa Sądu Rejonowego Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

przeciwko A. R.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

1. uznaje za bezskuteczną względem powoda umowę o częściowy podział majątku wspólnego z dnia 15 października 2014 r. zawartą w formie aktu notarialnego przed Notariuszem J. K. za numerem Rep. A 3716/2014, między dłużnikiem powoda M. R. a pozwaną A. R., mocą której pozwana nabyła na wyłączną własność zabudowaną nieruchomość położoną w P. S. stanowiącą działkę gruntu nr (...), zapisaną w księdze wieczystej KW (...) Sądu Rejonowego Poznań - Stare Miasto w Poznaniu, wraz z całym wyposażeniem domu mieszkalnego, w celu zaspokojenia przysługujących powodowi w stosunku do dłużnika M. R. następujących wierzytelności:

a) wierzytelności o zapłatę należności głównej w kwocie 889.999,72 zł wraz z ustawowymi odsetkami szczegółowo wskazanymi w niżej wymienionym w tym podpunkcie wyroku oraz o zapłatę kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 7.217 zł – wynikających z prawomocnego wyroku zaocznego Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 30 lipca 2015 r. w sprawie XII C 909/15;

b) wierzytelności o zapłatę należności głównej w kwocie 1.089.595,81 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie szczegółowo wskazanymi w niżej wymienionym w tym podpunkcie wyroku oraz o zapłatę kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 14.400 zł – wynikających z prawomocnego wyroku zaocznego Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 18 października 2016 r. w sprawie XVIII C 434/16;

2. kosztami procesu obciąża w całości pozwaną pozostawiając szczegółowe rozliczenie kosztów referendarzowi sądowemu po uprawomocnieniu się wyroku.

SSO Iwona Godlewska

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 czerwca 2015 r., skierowanym do Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto w Poznaniu, powód Skarb Państwa - Prezes Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu wniósł o uznanie za bezskuteczną w stosunku do powoda umowy o częściowy podział majątku wspólnego o nr Rep. 3716/2014 r. dokonanej w dniu 15 października 2014 r. pomiędzy pozwaną A. R., a jej mężem M. R., na podstawie której pozwana nabyła nieruchomość położoną w P., dla której Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu, VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze KW (...). Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów procesu, w

tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Uzasadniając pozew, powód wskazał, że w efekcie przeprowadzonej kontroli kancelarii dłużnika M. R., która miała miejsce w dniach 21 – 22 sierpnia 2014 r. ustalono bardzo wysoki niedobór kasowy w kwocie 3 526 665,90 zł. Kolejno w kancelarii dłużnika przeprowadzono uzupełnienie corocznej kontroli, w wyniku czego ustalono wartość ujemną według stanu na dzień 25 września 2014 r. w kwocie 3 439 445,62 zł. Jednocześnie powód wskazał, że w efekcie przeprowadzonej kontroli stwierdzono także, iż w okresie od 2004 r. do 2014 r. nie przekazano na rachunek depozytowy powoda kwoty 2 598 516,58 zł. Powód wyjaśnił, że wobec powyższego, w celu minimalizacji rozmiaru szkody grożącej Skarbowi Państwa polecił wypłatę z rachunku depozytowego sądu wierzycielom oczekującym na realizację prawomocnych planów podziału sum pochodzących ze sprzedaży nieruchomości, a kwota tej wypłaty do dnia sporządzenia pozwu wyniosła 889 999,72 zł. Pomimo skierowanych do dłużnika M. R. w dniach 11 grudnia 2014 r. i 07 stycznia 2015 r. wezwań do zapłaty, dłużnik nie uiścił jakichkolwiek kwot. Dalej powód wskazał, że w dniu 15 października 2014 r. przed notariuszem J. K., dłużnik M. R. podpisał z pozwaną A. R. umowę majątkową małżeńską oraz umowę o częściowy podział majątku wspólnego, na podstawie której pozwana nabyła nieruchomość położoną w P., dla której Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu, VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze KW (...). W ocenie powoda opisane wyżej czynności dokonane zostały świadomie, z pokrzywdzeniem powoda będącego wierzycielem dłużnika M. R., stając się tym samym osobą niewypłacalną.

Na mocy postanowienia z dnia 01 lipca 2015 r. Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu uznał się za niewłaściwy rzeczowo, przekazując niniejszą sprawę do tutejszego Sądu jako właściwego rzeczowo i miejscowo.

Pismem z dnia 09 września 2016 r. powód sprecyzował i rozszerzył żądanie pozwu wnosząc o uznanie za bezskuteczną w stosunku do Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu umowy o częściowy podział majątku wspólnego z dnia 15 października 2014 r., mocą której A. i M. R. dokonali częściowego podziału majątku wspólnego w ten sposób, że A. R. nabyła na wyłączną własność zabudowaną nieruchomość położoną w miejscowości P. S., dla której Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu prowadzi księgę wieczystą KW nr (...) wraz z całym wyposażeniem domu mieszkalnego w celu zaspokojenia przysługujących powodowi w stosunku do dłużnika M. R. wierzytelności pieniężnych wraz z kosztami egzekucyjnymi:

1. wierzytelności o zapłatę kwoty 889 999,72 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot określonych w treści pisma, wierzytelności o zapłatę kwoty 7 217,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, które to wierzytelności stwierdzone zostały prawomocnym wyrokiem zaocznym Sądu Okręgowego w Poznaniu, Wydział XII Cywilny z dnia 30 lipca 2015 r., sygn. akt XII C 909/15,

2. wierzytelności o zapłatę kwoty 1 089 595,81 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot określonych w treści pisma, należnych powodowi tytułem roszczenia regresowego przysługującego Skarbowi Państwa – Prezesowi Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu względem dłużnika M. R. z tytułu naprawienia przez odpowiedzialny solidarnie z dłużnikiem Skarb Państwa, szkody wyrządzonej przez komornika M. R. w sprawach prowadzonych przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu M. R. pod sygn. akt Km 2098/09, Km 650/14, Km 4401/12, Km 203/13, Km 1260/13 oraz w sprawie II Co 64/08 Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu.

W piśmie tym powód wniósł także o zasądzenie od pozwanej na rzecz strony powodowej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pisma z dnia 09 września 2016 r. powód wskazał, że dłużnik M. R. zawierając w dniu 15 października 2014 roku umowę o częściowy podział majątku wspólnego małżonków rozporządził na rzecz osoby bliskiej jedynym składnikiem majątkowym swojego majątku, który mógłby pozwolić na zaspokojenie wierzyciela pauliańskiego. Powód wyjaśnił, że strony powołanej wyżej umowy określiły wartość jej przedmiotu na kwotę 1 200 000,00 zł. Nadto tego samego dnia, tj. 15 października 2014 r. dłużnik przed zawarciem umowy o częściowy podział majątku wspólnego,

zawarł z pozwaną umowę majątkową małżeńską wyłączającą wspólność ustawową. W ocenie powoda dłużnik M. R. w dacie zawarcia zaskarżonej w niniejszej sprawie czynności miał pełną świadomość treści przepisu art. 23 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji i wiedział, że za szkodę wyrządzoną przez niego poprzez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu czynności komornika solidarną odpowiedzialność ponosi Skarb Państwa.

Pismem z dnia 16 listopada 2016 r. powód zmodyfikował powództwo w zakresie chronionych wierzytelności wyłącznie w zakresie obejmującym datę początkową naliczania odsetek za opóźnienie od jednej z chronionych wierzytelności w kwocie 1 089 595,81 zł należności głównej. Powód wyjaśnił, że potrzeba modyfikacji powództwa powstała w związku z wydaniem w dniu 18 października 2016 r. wyroku przez tutejszy Sąd zasądzającego na rzecz strony powodowej wskazaną wyżej kwotę wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 11 marca 2016 r. do dnia zapłaty.

Na rozprawie w dniu 17 listopada 2016 r. pozwana reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wniosła o oddalenie powództwa. Nadto pełnomocnik pozwanej wyjaśnił, że pozwana nie miała wiedzy co do stanu zadłużenia swojego męża M. R. (dłużnika) i zawierając w dniu 15 października 2014 r. umowę o częściowy podział majątku wspólnego nie miała świadomości, że przez tę czynność może pokrzywdzić powoda. Jednocześnie w piśmie z dnia 10 listopada 2016 r. stanowiącym odpowiedź na pozew pozwana A. R. złożyła szereg wniosków dowodowych, powołując się m.in. na fakt zakończenia małżeństwa z M. R. na mocy wyroku rozwodowego z dnia 22 grudnia 2015 r. Pozwana wskazała, że rozpad małżeństwa nastąpił jeszcze jesienią 2014 r. i kontakty z mężem pozwana ograniczyła do kwestii związanych z wychowaniem ich małoletniego syna. W świetle twierdzeń pozwanej, o problemach zawodowych męża dowiedziała się dopiero z materiałów prasowych, sam natomiast mąż nie chciał z pozwaną rozmawiać na ten temat. Pozwana podniosła także, że zawarcie umowy w dniu 15 października 2014 r. miało na celu wyłącznie zabezpieczenie interesów małoletniego syna pozwanej, nie natomiast działanie na szkodę innych osób.

Pismem z dnia 01 grudnia 2016 r. powód rozszerzył pozew w zakresie chronionych wierzytelności o zapłatę kwoty 14 400,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego stwierdzoną wyrokiem tutejszego Sądu z dnia 18 października 2016 roku.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana A. R. pozostawała żoną M. R. od dnia 27 listopada 2004 r. do dnia 22 grudnia 2015 r. Wraz z mężem i małoletnim synem pozwana mieszka w domu położonym w P., przy ul. (...). Nieruchomość ta została nabyta przez M. R. w 2005 r. do majątku osobistego i to on spłacał raty kredytu zaciągniętego na jej zakup. W okresie małżeństwa z M. R. pozwana nie pracowała zawodowo, zgodnie z ustaleniami małżonków dbała o dom i zajmowała się opieką nad ich małoletnim synem. Wszelkie koszty związane z utrzymaniem domu i członków rodziny ponosił M. R.. W trakcie małżeństwa pozwana korzystała z samochodu osobowego swojego męża marki L., jak też z telefonu komórkowego, za który rachunki płacił mąż.

Dowód: umowa o częściowy podział majątku wspólnego rep. A nr 3716/2014 z dnia 15 października 2014 r. (k. 274 – 284), zeznania pozwanej A. R. – zapis rozprawy na płycie CD (k. 527), wyrok z dnia 22 grudnia 2015 r. (k. 508).

Mąż pozwanej M. R. zawodowo pełnił funkcję Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu. W dniach 21 i 22 sierpnia 2014 r. przeprowadzona została wizytacja w kancelarii komorniczej M. R., w trakcie której ustalono saldo ujemne w kwocie 3 526 665,90 zł. Pismem z dnia 03 września 2014 r. M. R. przedstawił Radzie Izby Komorniczej listę największych spraw, w których brak jest środków pieniężnych w stosunku do wskazanego salda zaliczek, określając ich wartość na łączną kwotę 3 041 585,95 zł. Jednocześnie w piśmie tym wyjaśnił, że nie jest w stanie uzupełnić całej kwoty niedoboru. W związku z wnioskiem Rady Izby Komorniczej w Poznaniu z dnia 08 września 2014 r. o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko M. R. na mocy uchwały Komisji Dyscyplinarnej z dnia 11 września 2014 r. został on zawieszony w czynnościach komornika sądowego do czasu zakończenia postępowania dyscyplinarnego. Wyznaczony został zastępca dłużnika M. R. na stanowisku Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu w osobie M. J. na okres od 26 września

2014 r. do czasu zakończenia postępowania dyscyplinarnego przed Komisją Dyscyplinarną przy Krajowej Radzie Komorniczej. W wyniku przeprowadzonej w dniach 26 i 29 września 2014 r. kontroli Kancelarii Komornika Sądowego M. R. według stanu na dzień 25 września 2014 r. ustalono, po porównaniu salda wyciągu bankowego i stanu gotówki w kasie z saldem księgi pieniężnej i wartością zrealizowanych przelewów, wartość ujemną minus 3 374 722,10 zł. Ustalono także, że nie wszystkie kwoty podlegające przekazaniu na konto sum depozytowych sądu zostały przez M. R. przekazane. Wartość środków nieprzekazanych na rachunek depozytowy sądu wynosiła 2 598 516,58 zł.

Dowód: protokół z wizytacji wraz z załącznikami (k. 301 – 322), pismo z dnia 03 września 2014 r. (k. 324), wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego z dnia 08 września 2014 r. (k. 326 – 328), uchwała Komisji Dyscyplinarnej z dnia 11 września 2014 r. (k. 330 – 331), zarządzenie nr 203/2014 z dnia 25 września 2014 r. (k. 333 – 333v), protokół uzupełniający z dnia 29 września 2014 r. wraz z załącznikami (k. 335 – 385).

W dniu 15 października 2014 r. pozwana zawarła ze swoim małżonkiem M. R. umowę o częściowy podział majątku wspólnego. Na mocy przedmiotowej umowy pozwana nabyła na wyłączną własność zabudowaną nieruchomość, położoną w miejscowości P. S., stanowiącą działkę gruntu oznaczoną numerem geodezyjnym (...) dla której Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu prowadzi księgę wieczystą KW nr (...) wraz z całym wyposażeniem domu mieszkalnego. Wartość przedmiotu umowy o podział majątku wspólnego określona została na kwotę 1 200 000,00 zł. Tego samego dnia pozwana i jej mąż M. R. zawarli też umowę majątkową małżeńską wyłączającą wspólność ustawową.

Dowód: akt notarialny z dnia 15 października 2014 r., Rep. A nr 3716/2014 (k. 274 – 284), akt notarialny z dnia 15 października 2014 r., Rep. A nr 3.709/2014 (k. 421 – 424).

Powód jako solidarnie odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną przez dłużnika, w celu minimalizacji rozmiaru grożącej szkody zrealizował wypłatę z rachunku depozytowego sądu wierzycielom oczekującym na realizację prawomocnych planów podziału sum pochodzących ze sprzedaży nieruchomości następujących kwot:

1. w dniu 27 listopada 2014 r. – 72 000,00 zł,
2. w dniu 28 listopada 2014 r. – 94 631,04 zł, 386 365,96 zł i 11 002,72 zł,
3. w dniu 22 grudnia 2014 r. – 326 000,00 zł.

Pismem z dnia 11 grudnia 2014 r. powód wezwał dłużnika M. R. do zapłaty kwoty 563 999,72 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wymagalności kwot określonych w treści tego pisma tytułem kwot wypłaconych przez powoda z rachunku depozytowego Sądu wierzycielom oczekującym na realizację prawomocnych planów podziału sum pochodzących ze sprzedaży nieruchomości.

Kolejno pismem z dnia 07 stycznia 2015 r. powód wezwał do zapłaty dłużnika łącznej kwoty 326 000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wymagalności do dnia zapłaty.

Wobec braku zapłaty przez M. R. określonych wyżej kwot, pozwem z dnia 20 kwietnia 2015 r. złożonym w tutejszym Sądzie, powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego M. R. kwoty 889 999,72 zł tytułem regresu na pokrycie przez powoda szkody wyrządzonej przez pozwanego Skarbowi Państwa wraz z ustawowymi odsetkami od kwot wskazanych w treści pozwu. Wyrokiem zaocznym z dnia 30 lipca 2015 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XII Cywilny zasądził od dłużnika M. R. na rzecz powoda kwotę 889 999,72 zł z ustawowymi odsetkami od kwot wskazanych w sentencji wyroku.

Dowód: informacje o wybranych przelewach (k. 17 – 19), ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 11 grudnia 2014 r. (k. 20 – 23), ostatecznie przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 07 stycznia 2015 r. (k. 26 – 29), pozew z dnia 20 kwietnia 2015 r. (k. 189 – 193), wyrok zaoczny z dnia 30 lipca 2015 r. – (k. 184).

Także w efekcie kolejnych kontroli przeprowadzanych w kancelarii komorniczej M. R. ustalono niedobór kasowy na kwotę 3 565 442,58 zł.

Dowód: sprawozdanie (k. 387 – 402), ustalenia z dnia 24 kwietnia 2015 r. (k. 404 – 419).

Na mocy wyroku zaocznego z dnia 30 lipca 2015 r. wobec M. R. wszczęte zostało postępowanie egzekucyjne z wniosku powoda.

Dowód: zajęcie wierzytelności z rachunku bankowego z dnia 23 września 2015 r. (k. 426 - 428), zajęcie wierzytelności dłużnika z dnia 18 września 2015 r. (k. 430, 432).

W związku z ponoszoną odpowiedzialnością solidarną wraz z dłużnikiem M. R. powód dokonał kolejnych wypłat na rzecz zastępcy Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu tytułem odszkodowania dla wierzycieli w kwotach:

1. w dniu 21 grudnia 2015 r. - 141 219,79 zł, 48 671,50 zł i 394 104,60 zł,
2. w dniu 31 grudnia 2015 r. - 446 484,59 zł, 59 115,33 zł.

Dowód: pismo z dnia 08 grudnia 2015 r. (k. 216), wniosek z dnia 14 grudnia 2015 r. (k. 217), nota księgowa z 18 grudnia 2015 r. (k. 218), pismo z dnia 29 grudnia 2015 r. (k. 225), nota księgowa (k. 226), pismo z dnia 11 grudnia 2015 r. (k. 231), nota księgowa z dnia 18 grudnia 2015 r. (k. 232), pismo z dnia 15 grudnia 2015 r. (k. 235), nota księgowa z dnia 18 grudnia 2015 r. (k. 236), wniosek z dnia 30 grudnia 2015 r. (k. 240), nota księgowa (k. 241), informacje o przelewach (k. 244 – 246).

W grudniu 2015 r. przeciwko dłużnikowi M. R. wniesiony został akt oskarżenia, w którym został oskarżony o to, że: (I) w okresie od kwietnia 2008 r. do 16 lipca 2014 r. w P., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodów, jako funkcjonariusz publiczny pełniąc funkcję Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu działał na szkodę interesu publicznego oraz interesu prywatnego stron postępowań egzekucyjnych i zabezpieczających, w ten sposób, że nie dopełnił wynikającego z art. 22 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji obowiązku przekazania uprawnionym wyegzekwowanych należności lub dokonania ich wpłaty na konto sum depozytowych Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu oraz Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu i przywłaszczył sobie powierzone mu pieniądze w znacznej wartości w łącznej kwocie 3 009 306,30 zł, (II) 15 października 2014 r. wobec grożącej mu niewypłacalności uszczuplił zaspokojenie wierzytelności stron postępowań egzekucyjnych i zabezpieczających oraz wierzytelności Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prezesa Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce oraz Prezesa Sądy Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z tytułu roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej w związku z postępowaniami określonymi w treści aktu oskarżenia, w ten sposób, że w ramach umowy o częściowym podziale majątki wspólnego przeniósł na rzecz A. R. na jej wyłączną własność zabudowaną nieruchomość położoną w miejscowości P. S., dla której Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu prowadzi księgę wieczystą numer (...).

Dowód: akt oskarżenia (k. 248 – 272).

Pismem z dnia 22 lutego 2016 r. powód wezwał dłużnika M. R. do zapłaty kwoty 1 089 595,81 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot określonych w treści tego pisma tytułem wypłaconych odszkodowań na rzecz wierzycieli. W związku z brakiem zapłaty jakichkolwiek kwot, pozwem z dnia 15 marca 2016 r., złożonym w tutejszym Sądzie, powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego M. R. łącznej kwoty 1 089 595,81 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot określonych w treści pozwu tytułem roszczenia regresowego o zwrot kwot wypłaconych tytułem odszkodowania na rzecz wierzycieli M. R., byłego Komornika Sądowego, które to kwoty wypłacone zostały przez Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu. Wyrokiem zaocznym z dnia 18 października 2016 r. zasądzono od M. R. na rzecz powoda kwotę 1 089 595,81 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 marca 2016 r. do dnia zapłaty.

Dowód: wezwanie do dobrowolnej zapłaty z dnia 22 lutego 2016 r. (k. 454 – 457), pozw z dnia 15 marca 2016 r. (k. 201 – 212), wyrok z dnia 18 października 2016 r. (k. 487).

W efekcie wszczętej przeciwko dłużnikowi egzekucji powód nie uzyskał zaspokojenia dochodzonych należności. W prowadzonym przeciwko M. R. postępowaniu egzekucyjnym według stanu na dzień 08 marca 2016 r. uzyskano jedynie kwotę 6 500,00 zł. Dłużnik nie posiada innych nieruchomości, z których istniałaby możliwość zaspokojenia wierzytelności powoda.

Dowód: informacja o stanie zaległości w sprawie egzekucyjnej z dnia 23 października 2015 r. (k. 436), zawiadomienie z dnia 08 marca 2016 r. (k. 438), wykaz ksiąg wieczystych z dnia 03 sierpnia 2016 r. (k. 443).

Według stanu na dzień 03 września 2015 r. wartość nieruchomości położonej w P. przy ul. (...) oszacowana została na kwotę 1 306 100,00 zł.

Dowód: protokół opisu i oszacowania nieruchomości zabudowanej z dnia 03 września 2015 r. (k. 503 – 506).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: zeznania pozwanej (k. 527) oraz dokumenty zebrane w aktach sprawy, a wyszczególnione powyżej.

Dokumentom Sąd dał wiarę. Autentyczność dokumentów prywatnych i urzędowych oraz prawdziwość treści dokumentów urzędowych nie była kwestionowana przez żadną ze stron w oparciu o treść art. 232 k.p.c. w zw. z art. 252 k.p.c. i art. 253 k.p.c. Także Sąd nie znalazł podstaw do tego, aby uczynić to z urzędu. Tym samym okazały się one przydatne dla sprawy. Fakt, iż żadna ze stron nie kwestionowała treści kserokopii dokumentów znajdujących się w aktach sprawy pozwolił na potraktowanie tych kopii jako dowodów pośrednich istnienia dokumentów o treści im odpowiadającej.

Zeznaniom pozwanej Sąd dał tylko częściowo wiarę. Pozwana potwierdziła fakt, zawarcia ze swoim mężem M. R. umowy na mocy, której została przeniesiona na jej własność nieruchomość zabudowana w P.. Wyjaśniła także, że czynność ta miała miejsce w październiku 2014 r. Powyższe okoliczności znalazły odzwierciedlenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Na przymiot wiarygodności w ocenie Sądu zasługiwały także zeznania pozwanej, w których wyjaśniła, że będąc w związku małżeńskim z M. R. nie pracowała, stąd też nie uzyskiwała żadnych dochodów i zgodnie z ustaleniami małżonków zajmowała się domem i ich małoletnim dzieckiem. W tym zakresie zeznania powódki były bowiem logiczne i spójne. Sąd nie dał jednak wiary zeznaniom pozwanej, jakoby przyczyną dla której zawarta została pomiędzy nią a mężem w dniu 15 października 2014 r. umowa o częściowy podział majątku wspólnego, mocy której nabyła na wyłączną własność zabudowaną nieruchomość, położoną w miejscowości P. S. była chęć zabezpieczenia sytuacji jej małoletniego syna. Przede wszystkim bowiem pozwana nie potrafiła wyjaśnić dlaczego decyzja o zawarciu takiej umowy została podjęta przez małżonków właśnie w tym okresie. Nadto pozwana nie wyjaśniła dlaczego akurat w taki sposób sytuacja małoletniego dziecka pozwanej miała zostać zabezpieczona. Sąd nie dał też wiary zeznaniom pozwanej jakoby nie miała ona na dzień 15 października 2014 r. wiedzy o problemach finansowych męża. Wyjaśnienia pozwanej w tym zakresie pozostają w sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego, gdyż w tym czasie pozwana zamieszkiwała z mężem w tym samym domu. Nadto pozwana sama przyznała, że w pewnym okresie zauważyła dziwne zachowanie męża oraz, że nie wychodził on do pracy. Jednocześnie pozwana zeznała, że faktycznie mąż przyznał się jej do tego, że został zawieszony w czynnościach. Nie można pominąć też faktu, że w świetle zeznań pozwanej jedyną osobą utrzymującą dom, ją i dziecko był właśnie mąż (dłużnik), stąd też trudno uznać, iż w momencie tak trudnej sytuacji finansowej męża, jedyne go żywiciela rodziny pozwana nie miała wiedzy o jego problemach. Doświadczenie życiowe wskazuje, że w takich okolicznościach pozwana wiedziała, albo przy dochowaniu należytej staranności powinna o tym dowiedzieć. Powyższego nie zmienia podnoszona przez pozwaną okoliczność o problemach jakie miały mieć miejsce w małżeństwie pozwanej w związku ze zdradami M. R.. Niezależnie bowiem od tej okoliczności pozwana nie potrafiła wskazać kiedy te problemy miały miejsce, nadto niekwestionowanym pozostaje, że pozwana nadal zamieszkiwała z mężem będąc wraz z dzieckiem na jego utrzymaniu oraz, co sama zeznała, że chciała (pomimo problemów) temu małżeństwu dać szansę. Zeznania pozwanej nie obaliły domniemania wynikającego z art. 527 par. 3 kc.

Sąd pominął dowód z dokumentów powołanych przez pozwaną w odpowiedzi na pozew w postaci pisma komornika z dnia 27 kwietnia 2015 r., pisma komornika z dnia 03 sierpnia 2015 r., pisma z Banku (...) S.A. z dnia 23 lipca

2015 r. oraz dokumentu księgi wieczystej KW nr (...) albowiem nie miały one znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy – pozwana nie zakwestionowała treści przedłożonych w toku postępowania przez stronę powodową dokumentów, a to właśnie one potwierdzały zaistnienie okoliczności istotnych dla skargi pauliańskiej. Nadto w ocenie Sądu pozostały, zgromadzony w sprawie dotychczas materiał dowodowy był wystarczający dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powód Skarb Państwa – Prezes Sądu Rejonowego – Poznań Grunwald i Jeżyce domagał się uznania za bezskuteczną wobec niego czynności prawnej – umowy o częściowy podział majątku wspólnego o nr Rep. 3716/2014 r. dokonanej w dniu 15 października 2014 r. pomiędzy pozwaną A. R., a jej mężem M. R., na podstawie której pozwana nabyła nieruchomości położoną w P., dla której Sad Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu, VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze KW (...).

Powód wywodził swoje roszczenie z art. 527 k.c. Zgodnie z art. 527 § 1 k.c., gdy skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć. Paragraf 2 wskazanego przepisu wyjaśnia z kolei, że czynność prawna dokonana jest z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeśli skutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż przed dokonaniem czynności. Obowiązujące przepisy ustanawiają także domniemanie prawne, że jeśli na podstawie zaskarżonej czynności korzyść majątkową uzyskała osoba pozostająca w bliskim stosunku z dłużnikiem (art. 527 § 3 k.c.) domniemywa się, że kontrahent dłużnika wiedział, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności osobistej dłużnik odpowiada za zobowiązanie zasadniczo całym swoim majątkiem – zarówno obecnym, jak i przyszłym, z tym że w praktyce wierzyciel może liczyć na zaspokojenie swojej należności tylko z majątku dłużnika istniejącego w chwili realizacji roszczenia. Zaciągnięcie zobowiązania nie wpływa na swobodę dłużnika w dysponowaniu swoim majątkiem. Pomimo istnienia długów może on nadal rozporządzać swoimi prawami majątkowymi, jak również zaciągać nowe zobowiązania. Wskutek takich działań majątek dłużnika może jednak zostać doprowadzony do stanu uniemożliwiającego lub zagrażającego zaspokojeniu wierzyciela, który w związku z tym ponosi ryzyko niewypłacalności dłużnika (A. Ohanowicz (w:) System prawa cywilnego, t. III, cz. 1, s. 944).

Celem instytucji skargi pauliańskiej jest ochrona interesów wierzyciela na wypadek nielojalnego (czy wręcz nieuczciwego) postępowania dłużnika, który z pokrzywdzeniem wierzyciela wyzbywa się składników swego majątku na rzecz osób trzecich lub majątek ten obciąża, zaciągając kolejne zobowiązania, i w ten sposób stwarza lub pogłębia stan swojej niewypłacalności (M. Pyziak-Szafnicka (w:) System prawa prywatnego, t. 6, s. 1226 i n.). Celem skargi pauliańskiej jest umożliwienie wierzycielowi zaspokojenia się ze składnika majątkowego, który na skutek dokonanej z jego pokrzywdzeniem czynności prawnej wyszedł z majątku dłużnika. Powództwo o uznanie tej czynności za bezskuteczną wobec wierzyciela tak długo znajduje uzasadnienie, jak długo ów składnik majątkowy istnieje (wyrok SA w Katowicach z dnia 6 sierpnia 2010 r., I ACa 392/10, LEX nr 785440).

Dla zastosowania skargi pauliańskiej wszystkie przesłanki muszą wystąpić kumulatywnie, tj.: dokonanie przez dłużnika z osobą trzecią czynności prawnej, na skutek której osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową oraz doszło do pokrzywdzenia wierzycieli, działanie dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, wiedza lub możliwość (przy zachowaniu należytej staranności) dowiedzenia się o tym przez osobę trzecią. Ciężar udowodnienia wszystkich przesłanek co do zasady – zgodnie z regułą dowodową wyrażoną w art. 6 k.c. – obciąża wierzyciela, który jest uprawniony do zaskarżenia czynności prawnej dłużnika.

W związku z tym, że przedmiotem niniejszego procesu było uznanie za bezskuteczne

umowy o częściowy podział majątku wspólnego dokonanej przez dłużnika na rzecz żony – pozwanej, powód winien wykazać, że na skutek powyższej czynności pozwana uzyskała korzyść majątkową z majątku dłużnika, zaś dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu niż przed dokonaniem czynności.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wykazał, że powód posiada wierzytelności wobec dłużnika M. R. z tytułu wypłaconych przez powoda na rzecz wierzycieli kwot: 889 999,72 zł z ustawowymi odsetkami wraz z kosztami procesu w kwocie 7 217,00 zł – zasądzona wyrokiem zaocznym tutejszego Sądu z dnia 30 lipca 2015 r., sygn. akt XII C 909/15 oraz 1 089 595,81 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie wraz z kosztami procesu w kwocie 14 400,00 zł – zasądzona wyrokiem zaocznym tutejszego Sądu z dnia 18 października 2016 r., sygn. akt XVIII C 434/16.

Nadto, że zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że czynność w postaci umowy o częściowy podział majątku wspólnego z dnia 15 października 2014 r., na mocy której pozwana nabyła na wyłączną własność zabudowaną nieruchomość, położoną w miejscowości P. S., stanowiącą działkę gruntu oznaczoną numerem geodezyjnym (...) dla której Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu prowadzi księgę wieczystą KW nr (...) wraz z całym wyposażeniem domu mieszkalnego doprowadziła do uzyskania przez pozwaną korzyści majątkowej w postaci prawa własności wskazanej nieruchomości oraz, że na skutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny w stopniu wyższym aniżeli był wcześniej.

Bez wątplenia także, dłużnik przekazując na własność swojej żonie powyższą nieruchomość, miał świadomość pokrzywdzenia wierzyciela swym działaniem poprzez znaczące utrudnienie dochodzenia zasądzonych kwot oraz powstałych w toku postępowania egzekucyjnego. W tamtym bowiem czasie bowiem sytuacja finansowa M. R. była zła co nie ulega jakiegokolwiek wątpliwości. Nadto dłużnik będąc osobą z prawniczym wykształceniem, pełniącą funkcję komornika sądowego miał pełną świadomość regulacji wynikającej z art. 23 § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji, zgodnie z którym Skarb Państwa jest odpowiedzialny za szkodę solidarnie z dłużnikiem.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wykazał, że dłużnik M. R. będąc Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu nie przekazywał wyegzekwowanych należności na rzecz wierzycieli, jak też nie dokonywał ich wpłaty na konto sum depozytowych m.in. Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu w okresie od kwietnia 2008 r. do lipca 2014 r., przywłaszczając sobie te kwoty. W związku z takim działaniem dłużnika w trakcie wizytacji w jego kancelarii w sierpniu 2014 r. ustalono saldo ujemne na kwotę 3 526 666,90 zł. W piśmie z dnia 03 września 2014 r. M. R. przedstawił Radzie Izby Komorniczej listę największych spraw, w których brak jest środków pieniężnych w stosunku do wskazanego salda zaliczek, określając ich wartość na łączną kwotę 3 041 585,95 zł. Jednocześnie oświadczył także, że nie jest w stanie uzupełnić całej kwoty niedoboru.

Wobec powyższego nie ulega wątpliwości, że w chwili zawarcia umowy w dniu 15 października 2014 r. o częściowy podział majątku wspólnego dłużnik miał bardzo duże problemy finansowe, stanowiące de facto stan niewypłacalności. Zważyć należy, iż pokrzywdzenie wierzycieli powstaje na skutek takiego stanu faktycznego majątku dłużnika, który powoduje niemożność, utrudnienie lub odwleczenie zaspokojenia wierzyciela (wyrok SN z dnia 28 listopada 2001 r., IV CKN 525/00, LEX nr 53110). W związku z powyższym nie było żadnych wątpliwości, że na skutek przedmiotowej umowy dłużnik wyzbył się swojego majątku, przez co powód napotyka znaczące trudności w zaspokojeniu swej wierzytelności.

W niniejszym procesie świadomość pozwanej A. R. co do działania przez dłużnikiem z zamiarem pokrzywdzenia powoda, była przez nią kwestionowana. Stosownie do treści art. 527 § 3 k.c., czynność prawna jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. Domniemanie to odwraca ciężar dowodowy w ten sposób, że wierzyciel w takim przypadku obowiązany jest tylko do wykazania stosunku bliskości, a rzeczą osoby trzeciej (pозwanej) w drodze przeciwdowodu jest wykazanie braku świadomości pokrzywdzenia.

Niewątpliwie pomiędzy pozwaną a dłużnikiem występuje stosunek bliskości, albowiem pozwana w dniu zawarcia umowy o częściowy podział majątku wspólnego była żoną dłużnika. Zasady doświadczenia życiowego wskazują, że zazwyczaj małżonek ma wiedzę na temat zobowiązań finansowych drugiego z małżonków, zwłaszcza jeżeli razem mieszkają. Pozwana stale zamieszkiwała z mężem, co w sposób jednoznaczny potwierdzone zostało w postępowaniu zeznaniami samej pozwanej. Dodatkowo sama pozwana nie pracowała zawodowo, zajmując się domem i małoletnim dzieckiem. W związku z powyższym utrzymywała się jedynie ze środków otrzymywanych comiesięcznie od męża. Trudno w takich okolicznościach uznać, że pozwana faktycznie nie miała świadomości problemów męża. Tym bardziej, co także sama pozwana przyznała, mąż w pewnym momencie przyznał się jej do problemów i do tego, że został zawieszony w czynnościach komornika. Powyższego nie zmienia fakt, że pomiędzy pozwaną, a dłużnikiem miały miejsce problemy małżeńskie, bowiem w tym okresie pozwana nadal zamieszkiwała z mężem w jednej nieruchomości pozostając wraz z dzieckiem na jego utrzymaniu. Mając na uwadze powyższe ustalenia, pozwana nie spełniła zadość spoczywającemu na niej ciężarowi dowodowemu w zakresie obalenia domniemania, że nie miała świadomości, iż jej mąż (dłużnik) działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela.

Niezależnie jednak od powyższego w ocenie Sądu w niniejszym postępowaniu zastosowanie znajduje bowiem art. 528 k.c., który stanowi, że jeżeli wskutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie, wierzyciel może żądać uznania czynności za bezskuteczną, chociażby osoba ta nie wiedziała i nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela.

Artykuł 528 k.c. wyłącza przesłankę złej wiary po stronie osoby trzeciej w tych przypadkach, gdy wskutek czynności prawnej z dłużnikiem osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie (zob. P. Machnikowski (w:) Kodeks..., s. 950). Wierzyciel nie musi wykazywać, czy osoba trzecia wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć o tym, że dokonując czynności prawnej, dłużnik działał z pokrzywdzeniem wierzycieli. Stan podmiotowy osoby trzeciej jest prawnie obojętny, niezależnie od stosunku łączącego dłużnika z osobą trzecią, a do zaskarżenia wystarczające będzie spełnienie pozostałych przesłanek z art. 527 § 1 i 2 k.c. (W. Popiołek (w:) Kodeks..., t. II, s. 217 i cyt. tam autorzy; L. Stecki (w:) Kodeks..., s. 521; A. Ohanowicz, Zobowiązania..., s. 252; M. Sychowicz (w:) Komentarz..., s. 618). Pogląd ten znalazł swe odzwierciedlenie w orzecznictwie, gdzie wskazano, że przepis art. 528 k.c., w przypadku „gdy osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie”, uwalnia wierzyciela od konieczności wykazania istnienia po stronie osoby trzeciej jakiegokolwiek przesłanki subiektywnej (wyrok SN z dnia 24 stycznia 2000 r., III CKN 554/98, niepubl.). Nawet wykazanie przez osobę trzecią, że nie wiedziała i mimo dołożenia należytej staranności nie mogła się dowiedzieć o pokrzywdzeniu wierzycieli – nie zwalnia jej od odpowiedzialności wobec wierzyciela. Stan podmiotowy osoby trzeciej jest tu po prostu obojętny; do zaskarżenia wystarczy spełnienie pozostałych warunków art. 527 § 1 i § 2 k.c. (zob. M. Pyziak-Szafnicka (w:) System..., t. 6, s. 1271; M. Pyziak-Szafnicka, Ochrona wierzyciela..., s. 5).

W sytuacji gdy bezpłatne korzyści przypadają osobom bliskim dłużnika, należy zastosować wyłącznie art. 528 k.c. jako przepis dalej idący, z pominięciem art. 527 § 3 i 4 k.c. Jeśli więc np. córka dłużnika uzyska od niego korzyść majątkową bezpłatnie, przesłanka podmiotowa po jej stronie jest bez znaczenia (zob. M. Pyziak-Szafnicka (w:) System..., t. 6, s. 1271; P. Machnikowski (w:) Kodeks..., s. 950). Pogląd ten prezentowany jest także w orzecznictwie, gdzie przyjęto, że art. 528 k.c. statuuje surowsze przesłanki uznania czynności za bezskuteczną, niż czyni to § 3 art. 527 k.c. Jeżeli zatem drugi z wymienionych przepisów dostatecznie pewnie usprawiedliwia żądanie strony powodowej, to odwoływanie się do pierwszego z nich jest bezprzedmiotowe (wyrok SN z dnia 8 grudnia 2005 r., II CK 309/05, LEX nr 188551).

W okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy uznać należało, iż w rzeczywistości pozwana uzyskała korzyść majątkową w postaci prawa własności działki w P. przy ul. (...) bezpłatnie. Pozwana bowiem nie pracowała zawodowo w okresie małżeństwa z dłużnikiem M. R. pozostając w domu i zajmując się małoletnim dzieckiem. To małżonek przekazywał pozwanej co miesiąc pieniądze niezbędne jej do utrzymania własnego i dziecka. Stąd też nie można uznać, że umowa o częściowy podział majątku wspólnego faktycznie miała na celu rozliczenie dokonanych nakładów z majątku wspólnego pozwanej i jej męża na majątek osobisty dłużnika. Wobec braku zatrudnienia, a co za tym idzie dochodów pozwana w istocie nie dokonała jakichkolwiek nakładów, które mogłyby stanowić ekwiwalent względem

przeniesionej na jej własność nieruchomości, której wartość wynosiła ponad 1 300 000,00 zł (por. wyrok SN z dnia 12 czerwca 2002 r., III CKN 1312/00, LEX nr 55503).

W ocenie Sądu zachodzą wszystkie przesłanki do uwzględnienia skargi pauliańskiej. Dłużnik M. R. posiada zadłużenie wobec powoda w łącznej wysokości 2 001 212,53 zł, na które składa się; kwota wypłacona przez powoda wierzycielom jako ponoszącego odpowiedzialność solidarną z komornikiem (dłużnikiem) na podstawie art. 23 § 3 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji w łącznej wysokości 1 979 595,53 zł, a w pozostałej części kwota dotyczy kosztów postępowania sądowego. W dniu 15 października 2014 r. na podstawie umowy o częściowy podział majątku wspólnego dłużnik przeniósł na wyłączną własność pozwanej zabudowaną nieruchomość, położoną w miejscowości P. S., stanowiącą działkę gruntu oznaczoną numerem geodezyjnym (...) dla której Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu prowadzi księgę wieczystą KW nr (...) wraz z całym wyposażeniem domu mieszkalnego. W wyniku przekazania nieruchomości na rzecz pozwanej, niewątpliwie M. R. stał się niewypłacalny w stopniu wyższym, tym samym utrudniając możliwość wyegzekwowania należności. Oczywiście jest przysporzenie majątkowe po stronie pozwanej (ówczesnej żony dłużnika) – bezpłatne przysporzenie. Dłużnik dokonując czynności prawnej miał pełną wiedzę o posiadanym zadłużeniu. Bez znaczenia pozostaje fakt posiadania/nieposiadania przez pozwaną wiedzy o istnieniu zadłużenia jej męża (dłużnika) wobec powoda – stosownie do art. 528 k.c. Niezależnie jednak od powyższego, koniecznym jest podkreślić, że strona pozwana w postępowaniu nie zdołała obalić domniemania, że wiedziała, iż jej mąż przenosząc na nią własność opisaną wyżej nieruchomość, działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu, spełnione zostały wszystkie przesłanki z art. 527 k.c. w związku z czym powództwo zasługiwało na uwzględnienie, o czym orzeczono w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i obciążono nimi w całości pozwaną jako stronę przegrywającą postępowanie. Jednocześnie na podstawie art. 108 zdanie drugie k.p.c. szczegółowe wyliczenie kosztów procesu Sąd pozostawił referendarzowi sądowemu po uprawomocnieniu się wyroku, o czym orzeczono w punkcie 2 sentencji wyroku.

SSO Iwona Godlewska